

Dr. Čakrt, Dr. Vybral, Dr. Reichert, Dr. Lepař, Dr. Plocek, Dr. Pošvár, Dr. Kubeš, Dr. Basch, JUC. Kapras, JUC. Kubálek a JUC. Plecítý. V debatě probírána účetní zpráva, recensní výtisky a jich evidence a j. Příští schůze stanovena na den 16. prosince 1931 o 18 hod. ve »Všehrd«.

Redakční rada **brněnská** konala schůzi dne 16. listopadu 1931 v Brně za předsednictví doc. dra Neubauera. Zúčastnili se jí prof. dr. Čáda, dr. Kojecký, dr. Gerlich, Drost, Kunc, Kepřt, Žáček, Prokop, Chytil, H. Bulín, Dr. Kubeš, Jelínek. V debatě byly probírány tyto nejdůležitější body: prof. Čáda podal finanční zprávu o časopisu Všehrd. Dále o následujícím čísle, o akademické svobodě, o otázce studentských organizací, o nově vyšlých knihách atd.

Redakční rada **bratislavská** konala schůzku dňa 13./XI. 1931 v seminári stredoevropském za vedenia Dra Rauschera. Zúčastnili sa jej kol.: Dr. Přenosil, Dr. Jelinek, Dr. Virsik, J. Podhorányi, St. Kohout, M. Čekovský, M. Josko, J. Luby. — V debatě byly probírány tyto hlavní body: Miestneho redaktora Dra Knapka, ktorý nastúpil prez. vojenskú službu, bude naďalej zastupovať Joz. Podhorányi. Z toho dôvodu sa minulý mesiac red. rada nezišla. Potom bol prejednaný program najbližšieho čísla, hlavne otázka budúceho všeslovanského sjazdu, miestnych noviniek knižných. Miestna redakcia chystá pre najbližšie čísla časopisu rada úvah z právnej filozofie. Budúca red. rada je stanovená na deň 10. decembra o 1/27 hod. večer, do seminára stredoevropského.

L i t e r a t u r a

André Siegfried: Tableau des partisen France. Paris, Grasset 1930, str. 245, 15 franků, 16°. — Známy francouzský publicista zabývá se problémem, jež již dříve velmi podrobně studoval v »Tableau politique de la France de l'Ouest sous la Troisième République, 1913«. Autor nejdříve rozebírá francouzský národní charakter a poukazuje na silný individualismus svého národa a — byť i poněkud zastřeně — poměrně velkou nestálost francouzskou. Dále určuje Siegfried hlavní myšlenku francouzské politiky — myšlenku individualistického demokratismu, která se od Velké Revoluce udržela přes občasnou nepřízeň doby. S tímto dědictvím roku 1789, míní autor, se musili smířiti jak politikové marxističtí tak i konservativní. Myšlenka třídního boje je ve svém čistě marxistickém pojetí francouzské povaze cizí. I nejhrošlivější marxisté francouzští chápou zmíněnou zásadu jako boj protireakci. Tedy nikoliv »bourgeoisie« kontra »prolétariat«, ale »peuple« proti »réaction« podle známé formulace Micheletovy. Při výkladu vlivu, který měla zahraniční politika na krystalisaci stran, poukazuje autor na zajímavý zjev, že extrémní nacionalismus (v době 1871—1914 úzce spojený s myšlenkou »revanche« proti Německu) byl dříve mnohem spíše hlásán levicí než centrem a pravicí. Věc se ovšem radikálně změnila v době boje o revisi procesu Dreyfusova, kdy byla levice nucena zaujmouti v zájmu revise postoj antimilitaristický a anacionalistický. Po válce ovšem mají prý všechny francouzské strany společný cíl, zachovati mír a status quo v Evropě.

Po stručném nástinu historie vnitřní politiky po válce charakterizuje autor tři velké skupiny politických stran: levici, střed a pravici, komunisty řadí mimo tyto skupiny. Levice (sjednocení socialisté, socialističtí radikálové, republikánští socialisté, francouzští socialisté), zastupující 41% všech hlasů, odevzdaných při volbách r. 1928, je skoro jediným elementem dynamickým. Levice odpovídá nejvíce touze většiny národa (ovšem mužského pohlaví!) jíti vždy více a více nalevo a ovšem nechuti této majority vůči kleru. Levici však značně zeslabuje jednak nepřátelství komunistů (13% hlasů), jednak protiklad individualismu radikálů proti aspoň domnělému kolektivismu sjednocených socialistů, kteří nad to odmítají spolupráci s levým středem. Střed